

[Elsa-Merete Ross.]

Jeg mener, at ældre afdelinger i socialt byggeri så godt som altid må holdes uden for ordningen. Det gælder sikkert også en del af det nyere sociale byggeri, fordi dette byggeri rummer lejligheder til folke- og invalidepensionister, børnerige familier og mindstbemidlede, som, hvis ejendommen gik over til ejerlejligheder, måtte have anvist andre boliger, som i hvert fald for tiden næppe eksisterer.

Men det kunne vel teoretisk tænkes, at et boligselskab af en eller anden grund ønskede at afhænde et boligkompleks og lade det overgå til ejerlejligheder. Jeg har derfor i udvalget stillet et forslag, som begrænser det af venstre og de konservative stillede forslag, idet jeg har foreslået, at socialt boligbyggeri efter kap. XV holdes uden for ejerlejlighedssystemet, medmindre overgang dertil får tilslutning af kommunalbestyrelsen og boligministeren.

Det er højst usandsynligt, at en kommunalbestyrelse skulle give en sådan tilladelse, hvis ikke den havde et tilstrækkeligt antal af andre boliger, hvortil den kunne henvise husvilde, folkepensionister o. s. v. Hidtil har boligministeren aldrig givet tilladelse til salg til private af sociale boligforetagender, som ikke i forvejen var opført med salg for øje, og det har hidtil, så vidt jeg ved, kun været tilfældet for parcel- og rækkehuses vedkommende.

Jeg mener, at der heri ligger en garanti for, at beboerne i socialt byggeri i almindelighed ikke kan overtage deres lejlighed som ejerlejlighed. Samtidig er der dog efter mit forslag indsat en mulighed — med de stærke bræmser, som samtykke fra kommunalbestyrelse og boligminister nu engang er — for at kunne give tilladelsen, hvis ganske særlige omstændigheder, som ikke kan forudses i øjeblikket, skulle komme til at foreligge. Jeg ville dog mene, at socialfilantropisk byggeri i alle tilfælde måtte udelukkes fra at kunne overgå til ejerlejligheder.

Det radikale venstre er positivt indstillet til tanken om at indføre ejerlejlighedsinstituttet, men ønsker det som sagt ikke kun begrænset til byggeri, der opføres efter lovens ikrafttræden.

Til slut vil jeg gerne understrege, at overgang til ejerlejligheder er en fuldstændig

frivillig ordning, som afhænger af, om ejere og hidtidige lejere kan blive enige.

Jeg håber, at vi i udvalget kan nå frem til et tilfredsstillende resultat.

Arne Larsen: Den 7. december 1962 behandledes her i det høje ting et forslag til folketingsbeslutning angående ejendomsret til lejligheder og andre lokaler, fremsat af partiet venstre og det konservative folkeparti. Ved den lejlighed fremsatte jeg på mit partis vegne en række principielle betragtninger, som kort mandede ud i den stillingtagen, at vi fra socialistisk folkepartis side fandt en sådan beslutning overflødig og i værste fald skadelig for en boligpolitisk målsætning, der i hovedtrækkene går ud på, at det er en samfundsopgave at løse boligproblemet, sådan som det også er formuleret i lov om boligbyggeri § 1, som klart siger, at det er samfundets opgave at medvirke til, at der tilvejebringes en boligbestand af en sådan størrelse og med en sådan husleje, at de boligsøgende får en rimelig mulighed for at skaffe sig en efter deres økonomi og familieforhold passende bolig.

Lovforslaget om ejerlejligheder vil, såfremt det gennemføres, i høj grad yderligere umuliggøre opnåelsen af dette mål.

I april 1963 nedsattes et udvalg, der skulle tage hele problemet ejerlejligheder op til drøftelse. Arbejdet i udvalget resulterede i en betænkning med forslag til lov om ejerlejligheder. Det lovforslag, vi i dag behandler, er dog ikke helt det samme som det af udvalget udarbejdede, hvilket jeg i og for sig er tilfreds med uden dog at kunne give tilslutning til det fremsatte lovforslag.

Den højtærede boligminister har ikke fulgt kommissionsflertallet i alle enkeltheder. Såfremt dette var sket, havde vi haft et forslag på bordet, som i sin karakter havde været endnu mere i modstrid med befolkningens tarv og interesser.

Jeg kan ikke fri mig for den tanke, at det, som man især fra borgerlig politisk hold ved at give sin varme tilslutning til ejerlejlighedstanken sigter imod, er at splitte det spekulationsfrie sociale byggeri. Endnu huskes den jublende kommentar fra de private bygherrers landsmøde kort efter, at forslaget var fremsat. Det hed heri, at for-